

Galícia «adiante»

Els resultats de les eleccions autonòmiques a Galícia semblen haver satisfet només Coalición Galega. Malgrat l'aire de triomf de populars i socialistes, sembla que el gran guanyador ha estat Miquel Roca.

Núria Costa Oliver

activa minoria parlamentària que li proporcione una base suficient per a aventures posteriors més ambicioses.

No cal dir que la CP no comparteix ni de bon tros aquests punts de vista. Per a ells, Galícia continua sent el bastió indiscutible i, en termes absoluts, han augmentat notablement la força parlamentària. Tanmateix, tot-hom sap que el fet de no haver obtingut la majoria absoluta (segons les dades provisionals) compromet el liderat de Manuel Fraga i dona alè a aquells qui sostenen que, amb Fraga al capdavant, la CP ha tocat el sostre electoral. Ara bé, aquesta no és l'amenaça més greu per a la Coalició. La fragilitat palesa de la CP a Galícia pot arrossegar fàcilment l'estructura estatal, possiblement després de 1986, però també potser abans. A Galícia, la CP estatal pot haver guanyat una victòria pírrica, si les crítiques i les acusacions entre els tres socis, les quals se sentien l'endemà mateix de les eleccions, continuen i s'accentuen.

Els socialistes n'esperaven molt més, però hi han tret prou vots per a intentar dissimular des de Madrid un resultat molt discret, que políticament els deixa allà on eren. Pugen sobre les eleccions autonòmiques de 1981, però trenquen la corba ascendent que havien anat mantenint des del 1977. L'objectiu públic era precisament aguantar aquest ascens i no ho aconsegueixen, malgrat l'avanç amb vots i diputats. Tanmateix, sostenen que l'hegemonia anterior a Galícia del centre-dreta ha derivat cap a un equilibri entre la dreta i l'esquerra, i que el 1986 podran conservar les posicions actuals.

Hi ha hagut un gran perdedor: el CDS d'Adolfo Suarez, simplement perquè ha estat ultrapassant àmpliament per un rival teòricament inferior i perquè tenia uns pronòstics més favorables. Els seus líders s'han excusat dient que Galícia no els és un terreny propici i que la seva situació és millor a la resta de l'estat. Això no obstant, cal que els centristes de Suarez s'adonin que no n'hi ha prou amb la imatge del seu líder i que calen més diners, més organització, més empenya i un programa més concret i en-grescador per competir amb garanties d'èxit.

Per últim, Santiago Carrillo ha pogut demostrar als oficialistes de Gerardo Iglesias allò que volia: que, sense ell, el PCE no té cap possibilitat electoral i que, per tant, les branques comunistes han de pactar de seguida. □

Galícia, «la regió més verda de l'Espanya del sol i la regió amb més sol de l'Europa Freda», tal com diuen els cartells turístics, va viure per segona vegada uns comicis autonòmics. Però les eleccions a Galícia es viuen d'una manera molt diferent del que poden ser les nostres. Només els insults dels líders vinguts de Madrid fan que la campanya s'escalfi una mica. L'ambient sempre és fred, tant durant la campanya, com el dia de les eleccions, com les celebracions dels partits, una vegada s'ha fet públic el resultat de l'escrutini.

Totes les valoracions postelectorals apunten a un ressorgiment del centre a Galícia, pocs són els qui s'han atrevit a dir que el partit que hi trenca el bipartidisme, Coalición Galega (CG), és un partit nacionalista del caire convergent català o penebista Basc. Miquel Roca, líder de l'operació reformista, feia la seva primera prova amb CG, encapçalat per Pablo González Mariñas, de cara a estructurar un partit d'àmbit nacional per a les properes eleccions del 86.

Miquel Roca no va voler fer previsions sobre el futur de l'operació que ha estat batejada amb el seu nom: «Em negue sistemàticament —declarà Roca— a contestar aquest tipus de preguntes per una raó: perquè és una falta de respecte per Galícia. Aquestes eleccions són importants per a Galícia i en funció de Galícia mateixa, no són importants per si tenen una lectura a fora. Contestar seria instrumentalitzar Galícia i deixo que això ho facin el Sr. Fraga i el Sr. Felipe, jo no ho faig».

Els onze escons obtinguts per CG faran que Miquel Roca comenci a veure amb bons ulls el futur del Partit Reformista. Ningú no negava l'èxit als «coagas» (membres de CG), als quals els sondeigs no n'adjudicaven més de cinc. La teoria del ressorgiment del centre no és vàlida per a Galícia: l'estrepitós fracàs de Suárez i

J. M. MONTAÑER

el CDS ha estat tan fulminant que ja s'augura la retirada del «duc» de la política. El que ha sorgit a Galícia ha estat el nacionalisme moderat, un nacionalisme disposat a pactar per aixecar Galícia de la seva postració. El partit de Mariñas era l'únic que feia els mítings en gallec i que fugia de la *morrina* i del *pandeiro* per rescatar les autèntiques arrels gallegues.

Miquel Roca, la figura més controvertida

Miquel Roca, líder de l'Operació Reformista i padrí de CG, va ser la figura més criticada i que més controvertida va despertar en la dura campanya electoral. Mentre Fraga atacava Felipe i Guerra responia amb ironies, els «coagas» feien la lluita en solitari. Quan Coalición Popular (CP) i el PSG-PSOE van adonar-se que CG representava la tercera força en els sondeigs electorals, van unir-se espontàniament i van convertir Miquel Roca en el centre dels seus atacs.

La batalla electoral ja no era Galícia. Fraga i Guerra demostraven la força dels seus respectius partits per a les eleccions generals del 86, i Roca,

líder de la tercera força, va convertir-se en el centre d'atenció i de crítiques.

Manuel Fraga, cap de l'oposició, fou qui va llançar les acusacions més dures. A la pregunta de quina opinió li mereixia el fet que Miquel Roca vingués a provar l'èxit o el fracàs de l'Operació Reformista a Galícia, fou contundent en la resposta: «És una operació d'un grup nacionalista català —digué Fraga— que després de

queixar-se del sucursalisme de Madrid, ha vingut a fer el seu sucursalisme a Galícia, i per cert amb una notable inversió i sense guardar les formes. Els xofers de les furgonetes eren catalans, a Lugo es va veure que la propaganda feta per una agència de Catalunya quan va ploure una mica va aparèixer dient «Vota Pujol», que és del que es tracta en definitiva. El Sr. Roca té perfecte dret a ser president del govern i líder d'un partit nacional, però primer ha de seure a fer aquest partit i no ha d'intentar confondre la gent.»

Fernando González Laxe, número 1 del PSG-PSOE, tampoc no era partidari de la presència de Roca. «Jo crec que ha estat utilitzant els gallecs. Em fa la impressió que ha volgut experimentar en una comunitat autònoma important històrica una operació política que en altres llocs d'Espanya no li va bé. A mi, el que més em preocupa és com un partit es presta a aquest joc d'operacions polítiques. Per a mi, el problema no és ja del Sr. Roca, sinó dels qui li presten suport i dels qui es presten al joc de la denominada «Operació Roca».

A l'esquerra, Pablo González Marinas i els caps de llista de CG. Dalt, intervenció de Fraga a La Corunya.

Pablo González Marinas, economista de 36 anys, cap de llista de CG i líder adoptat per Miquel Roca, era el qui valorava més positivament la seva presència a Galícia. Malgrat que Fernández Albor, cap de llista de CP, digué que el triomf aconseguït per Marinas no té res a veure amb la presència de Roca, el cert és que el polític català ha estat l'«anima mater» de CG.

«Miquel Roca ha estat esplèndid —diu González Marinas— des de la solidaritat, des del treball, des del suport i amb un profund respecte per Galícia. Ningú no ha sentit un insult ni ningú no ha sentit que Miquel Roca s'hagi immiscuït en les lluites fraticides entre els partits estatals per veure qui era més fort per arribar a la Moncloa.»

Història d'una victòria no aconseguida

Dos partits, CP i PSG-PSOE, lluitaven per aconseguir la majoria absoluta. La incertesa dels 36 escons es va evidenciar en la recta final de la campanya, i tant Albor com Laxe feien declaracions donant a entendre possibles pactes.

Ni la presència de Fraga ni les esporàdiques vingudes de Guerra, envoltades de grans cordons policials, van ser suficients per aconseguir els 36 escons. La victòria popular tenia més caire de derrota que de triomf. Els seus arguments consoladors dient que havien derrotat el socialisme per segona vegada no convenien els més fermes seguidors. Durant la primera roda de premsa donada pel president Albor, quan els resultats ja no dona-

ven majoria, el silenci no es trencava ni quan Albor deia a crits «Hem guanyat», «No hem d'estar tristos, aquesta és una gran victòria».

A la seu socialista, l'ambient era semblant. La gran festa que havia de celebrar-se al l'hotel «Reyes Catòlicos», de 5 estrelles, va finalitzar abans que s'acabés l'escrutini. Els 6 escons guanyats en relació a les darreres autonòmiques no van ser considerats una gran victòria.

El nacionalisme més radical també ha obtingut el seu triomf. Malgrat que el Bloque Nacionalista Gallego (BNG) perdés dos dels seus escons, per a la propera legislatura encara en conserva un. Aquest escó, unit als obtinguts pel PSG-Esquerre Galega, de Camilo Nogueira, seran un pes important en el Parlament. Els escons perduts pels nacionalistes del Bloc, atribuïts al fet que es van negar a jurar la Constitució i que mai no van assistir a les reunions del Parlament, han passat a Esquerre Galega. D'aquesta manera, s'hi manté una força nacionalista radical en la segona legislatura.

Ambient fred

Si els mitjans de comunicació no haguessin donat tanta importància a aquests comicis, el poble gallec no els hauria cedit ni la meitat de la poca expectació amb què els van rebre. (Més de dos-cents periodistes estaven acreditats a la Xunta, com també cinc cadenes de televisió, inclosa una alemanya). Els diaris gallecs es van veure obligats a traure un suplement diari, on recollien tota la informació de les eleccions.

La campanya electoral a Galícia es

Fernando González Laxe, a la Corunya.

pot comparar amb una tempesta d'estiu. De primer, avisa, llavors, deixa caure un xàfec i, en pocs moments, torna a brillar el sol: les caravanes publicitàries corrien pels diferents pobles recordant la imatge de la pel·lícula *Bienvenido Mr. Marshall*, deixant caure uns quans pamflets i aturant-se només en els grans nuclis per donar la mà als qui prenen el sol a la plaça del poble. L'endemà de les eleccions, de bon matí, desapareixien els cartells penjats dels fanals i les gran tanques publicitàries eren tapades amb anuncis de Peugeot i Coca-Cola; a les parets, els cartells eren arrancats sense pietat i, al cap de dos dies, a Galícia només restava el record de les eleccions amb les pintades a les parets. («Bispos e AP dan patades con o mismo pé» i «Xunta de AP cueva de Ladros»).

Els seguidors més cridaners i entusiastes de la campanya eren els de

CP; la que va despertar més comentaris fou Maria Cristina Flanagan, àlies «Karina», coneguda també com l'«alcaldessa de Vigo». Karina és la propietaria del bordell més important de la ciutat pesquera i és seguidora incondicional de Manuel Fraga. En el míting que els populars van donar a Vigo la van veure asseguda a primera fila, vestint un model digne d'una pel·lícula de Fellini i declarant als mitjans de comunicació que «Fraga serà un bon president, perquè l'home que sap fer bé l'amor sap governar molt bé.» Menció especial mereix el servei d'ordre de CP durant el míting final. Tots els antics Fuerza Joven i Cedade vigilaven perquè ningú no passés a les primeres files.

Futur incert

Aquests comicis eren vistos per

tots els sectors com unes eleccions primàries de les generals del 86. Preveure què pot passar la propera primavera a la Moncloa és difícil, perquè el camins de la política, com tants d'altres, són inescrutables.

Però si prenem aquest resultat i els analitzen, veurem que a Galícia Fernández Albor haurà de governar davant una forta oposició i que es veurà obligat a pactar punt per punt molts dels projectes. El dia 8 de desembre es proclamarà el nou Parlament gallec, un Parlament en què el bipartidisme s'ha trencat i on Pablo González Mariñas farà de «nòvia» i ballarà amb el galant que més li convingui, sigui socialista o popular. Aquesta nova legislatura serà la més moguda de la curta història autonòmica gallega. L'hivern a Galícia es preveu ple de pactes i possibles coalicions. A nivell estatal, CP ho tindrà difícil per vèncer el PSOE en unes eleccions generals quan a Galícia, bressol de Manuel Fraga, no ha aconseguit la majoria tan desitjada. El govern socialista haurà de replantejar-se la seva política autonòmica, quan en les comunitats històriques més importants d'Espanya no governa amb majoria.

Els grans perdedors, Suárez i els comunistes, necessitaran un bon revulsiu i una gran dosi d'esperança i paciència per poder recuperar l'espai polític perdut. Suárez haurà d'enfrontar-se amb un jove Partit Reformista que ha estat el gran guanyador de les primàries galleges, per obtenir de nou l'espai del centre. □

Centre Carles Salvador

CURSOS PER CORRESPONDÈNCIA

1. Llengua i Literatura:

- Curs d'Iniciació.
- Curso de Iniciación (per a castellanoparlants).
- Curs Bàsic.
- Curs Progressiu de Llengua.
- Curs de Professorat.

2. País Valencià:

- Economia del País Valencià.
- Geografia i Història del País Valencià.

Matrícula oberta durant tot l'any, tret del mes d'agost
Per a més informació, adreceu-vos al Centre Carles Salvador, Moratín, 15, 8a. 46002-València

nouvelles frontières

AGÈNCIA DE VIATGES - VIATGES AVENTURA

- **EGIPTE 11 dies** Preu: 99.500 ptes.
Eixides: 20 i 27 desembre.
- **TURQUIA 8 dies** Preu: 86.300 ptes.
Eixides: 20 i 27 desembre.
- **EL MARROC 11 dies (L. Rover)** Preu: 52.000 ptes.
Eixides: 20 i 27 desembre.
- **ALGÈRIA 10 dies (Land Rover)** Preu: 64.900 ptes.
Eixida: 27 desembre.

NOVES FRONTERES PER ALS TEUS VIATGES A:

VALÈNCIA C/. Mar, 47

Telèfons 351 58 05 - 351 63 19